

G. MICHELINI

KAI KURIŲ VEIKSMAŽODŽIO FORMŲ DIATEZĖS PROBLEMOS LIETUVIŲ KALBOJE¹

Turinio vienetai (ir leksemos, ir morfemos) yra universalių ypatybių visuma. Kai kurios iš šių ypatybių priklauso veiksmažodžio rūšiai. Ypatybės, priklausančios šiai rūšiai, ir yra semantinis turinys, kuris gana glaudžiai susijęs su tam tikru valentingumu. Veiksmažodinė leksema (būsenos) yra agentyvinė ir / arba inagentyvinė²: agentyvinė ypatybė suponuoja tai, kad veiksmas vyksta už veikėjo ribų, o inagentyvinė ypatybė suponuoja, kad veiksmas neišeina už veikėjo ribų³. Agentyvinė veiksmažodinė leksema valdo objektą, kuris nebūtinai turi būti akuzatyvas⁴, pvz., *pa-dėti+dat.*⁵

Kai kurios leksemos (kaip nurodo kalbančiojo „jausmas“⁶ ir patvirtina tipologinis lyginimas su kitomis kalbomis) turi objektų, kurie tik atrodo tokie, plg. *pėreiti gatvę greta pėreiti per gatvę*. Verbalinės leksemos valdo objektą, kuris kai kada gali būti nenurodytas. Dėl to jos yra agentyvinės⁷. Inagentyvinė leksema apskritai nevaldo objekto, o tik adverbinius komplementus – su prielinksniais arba be jų. Juos galima pavadinti tariamu objektu, plg. jau cituotą *pėreiti*. Kai kuriose kalbose (plg. angl. *grow, move* ir kt.) ta pati verbalinė leksema yra agentyvinė, kai valdo objektą, ir inagentyvinė, kai nevaldo jokie objekto. Ne visos verbalinės leksemos (! būsenos) priklauso minėtoms dviem grupėms. Kai kurios valdančios objektą leksemos (–kautyvinės) yra pseudoagentyvinės. Jas būtų galima suskirstyti į tris grupes: 1) leksemos (–kautyvinės) „sentiendi“, „timendi“ arba „affectum“ tipo; čia gali priklausyti kai kurios „dicendi“ tipo leksemos⁸. Sangražiniai šios grupės derivatai skiriasi nuo sangražinių agentyvinių derivatų, plg. *kėltis* su *jaūstis gerai*; 2) leksemos (kaip, pvz., *skaityti, rašyti, dainuoti, vālgyti, gėrti*

¹ Pirmiausia pakartosiu iš dalies tai, apie ką jau esu rašęs, žr. Michelini 1977, 25 tt.

² Yra išimčių, apie kurias bus kalbama vėliau.

³ Man nepriimtina tradicinė tranzityvumo ir intranzityvumo teorija.

⁴ Veiksmažodžio leksemose, valdančiose tik vieną objektą, negalima skirti tiesioginio ir netiesioginio objekto.

⁵ Dėl skirtumo tarp objekto ir adverbinio komplemento plg. Steinitz 1973, 40–41.

⁶ Žr. Binnick 1972, 20 tt.

⁷ Plačiau apie tai žr. toliau.

⁸ Apie tai plačiau žr. Michelini 1977, 25 tt.

ir kt.), kuriose objektas apskritai gali būti nenurodytas; 3) leksemos, suponuojančios veiksmą, kuris liečia objektą netiesiogiai, pvz., *palikti*. Šiai grupei priklauso ir *praràsti* tipo leksemos.

Būsenos leksemos⁹, valdančios objektą, rūšies atžvilgiu yra semantiškai panašios į pseudoagentyvines leksemas.

Dėl minėtų dalykų neatrodo priimtina ne tik „pankauzatyvinė“ hipotezė, kurios laikosi Bendix'as (1966)¹⁰, bet ir tradicinio tipo kauzatyvinė teorija (jos laikosi ir LKG II t.). Galima suponuoti kauzatyvumą tik ten, kur kauzatyvinio veiksmoždžio veikėjas netiesiogiai determinuoja veiksmą (plg. it. *il medico fa operare il paziente* „gydytojas liepia, kad operuotų pacientą“): tiesioginis veiksmo determinantas gali būti nenurodomas tais atvejais, kai jis yra neapibrėžtas arba sutapatinamas su paveikiamu (plg. it *il medico fa spogliare il paziente* „gydytojas liepia, kad kas nors nurengtų pacientą“ arba „gydytojas liepia, kad pacientas nusirengtų“). Dėl šių priežaščių negalima suponuoti kauzatyvumo (ir toje pačioje verbalinėje leksemoje, ir tos pačios šaknies morfemoje), kur inagentyvinė leksema¹¹ kontrastuoja agentyvinei leksemai¹². Dėl to tokius veiksmoždžius, kaip *bàltinti*, *brànginti*, *bùdinti*, norėtume interpretuoti ne kaip kauzatyvinius, o kaip paprastus agentyvinius (manyčiau, kad kauzatyvinės verbalinės leksemos yra tos, kurios kontrastuoja agentyviniams arba pseudoagentyviniams veiksmoždžiams). Apskritai priesagos *-yti* arba *-inti* veiksmoždžiai apibrėžtini tik kaip inagentyvinių veiksmoždžių korespondentai, nors kalbantysis „jaučia“ juos morfologiškai kaip antrinius kauzatyvinius.

Iš agentyvinių veiksmoždžių padaryti sangražiniai veiksmoždžiai (juos kalbantysis suvokia kaip antrinius, lyginant su atitinkamais nesangražiniais) taip pat interpretuoti kaip paprasti inagentyviniai¹³. Iš agentyvinės vertės verbalinių leksemų, valdančių du objektus, galima išvesti (antrinę) semantinę vertę, kurią vadinu vidine diateze. Vidinė diatezė (ji dabartinėse ide. kalbose realizuojama netiesioginiu įvardiniu komplementu, kuris lygus subjektui; lietuvių kalboje vidinė diatezė realizuojama sangražiniais veiksmoždžiais) suponuoja, kad veiksmas vyksta už veikėjo ribų, bet tą veiksmą veikėjas atlieka sau, plg. *statýti* // *statýtis namą*.

⁹ Plg. Katz 1972, 303 tt.

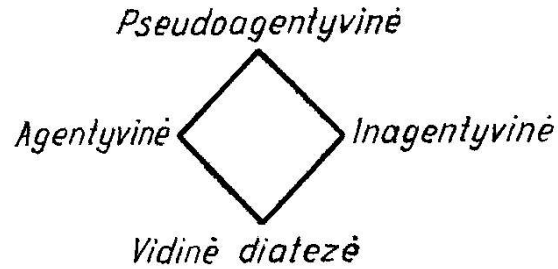
¹⁰ Bendix'o nuomone, kiekviena „tranzityvinė“ leksema apskritai suponuoja struktūrą CAUSE + „intrazityvinis“ vienetas.

¹¹ Dar pabrėžiu, kad ji nevaldo jokio objekto.

¹² Tai patvirtina tas faktas, jog yra veiksmoždžių, kaip pvz.: *kélti*, *beřti*, turinčių semantinę vertę, kuri pagal tradicinę teoriją turėtų būti kauzatyvinė.

¹³ Tie sangražiniai inagentyviniai veiksmoždžiai skiriasi nuo nesangražinių inagentyvinių dėl to, kad suponuoja didesnę veikėjo valios aktą.

Remiantis išdėstytais samprotavimais, galima sudaryti tokią semantinių veiksmažodžių verčių schemą:

Kadangi agentyvinė ir inagentyvinė yra pagrindinės semantinės vertės, o pseudoagentyvinė ir vidinė diatezė nepagrindinės, pastarąsias galima apibrėžti taip: pseudoagentyvinė = (-agentyvinė ir -inagentyvinė); vidinė diatezė = (+agentyvinė ir +inagentyvinė).

Dar keletas pastabų apie sangražinius veiksmažodžius. Pseudoagentyvinėse verbalinėse leksemose refleksyvinė dalelytė *s(i)* turi kitokią funkciją, negu agentyvinėse verbalinėse leksemose. Ta dalelytė aiškiau parodo, kad veiksmas (arba būseną) neišaina už veikėjo ribų; refleksyvinė verbalinė forma išreiškia stipresnį veiksmą, kuris neretai yra egresyvinio arba ingresyvinio pobūdžio, plg. *stebėti* ir *stebėtis*, *žavėti* ir *žavėtis*. Pagal šią hipotezę galima paaiškinti tokias verbalines leksemas, kaip pvz., *įsilýti*, *įsimylėti* (plg. su *lýti*, *mylėti*): refleksyvinė dalelytė (kartu su priešdėliu) yra priemonė šių veiksmažodžių ingresyvinei vertei išreikšti (nesvarbu, ar veiksmas trunka ilgai ar trumpai).

Dėl kitų refleksyvų (ypač reikia paminėti inagentyvinius refleksyvus, kurie kildinami iš inagentyvinių inrefleksyvų, plg. *baltúojasi*, *juodúojasi* ir kt., LKG II, 207) galima būtų pasakyti tai, kad jie yra inrefleksyvų stilistiniai variantai, kurie iš dalies gali priklausyti nuo animati//inanimati ypatybių daiktavardžio, atliekančio veiksnio funkciją. Turint tai galvoje, nepriimtina LKG II 212–213 nuomonė, kad kiekvienas iš reflexiva tantum turėjo turėti atitinkamą inrefleksyvą, kurio vertė sutapo su refleksyvo verte. Veiksmažodžiuose *gėdisi*, *rýžtasi*, *apsiriñka*, *ilgisi*, *drõvisi*, *pasiilgsta* (priesagos jau rodo neagentyvinę vertę, žr. toliau), refleksyvinė dalelytė paaiškinama kaip elementas, pažymintis, kad veiksmas neišaina už veikėjo ribų; taigi manytina, kad funkcinė reflexiva: inreflexiva¹⁴ veiksmažodžių opozicija niekada nėra egzistavusi. LKG II nuomonė galioja tik tokiems reflexiva tantum, kaip *daĩrosi*, *džiaugiasi*.

Pasyvas, kuris tam tikru atžvilgiu susijęs su šiomis problemomis, nebus čia liečiamas.

Minėtos rūšies ypatybės apskritai susijusios su tokiomis, kurios priklauso kitoms klasėms (pvz., laiko, būsenos klasei ir t. t.), yra veiksmažodžio sufiksinių

¹⁴ Ta pati situacija yra graikų kalboje media tantum atveju.

morfemų semantinis turinys; tos morfemos kaip morfologiniai „filtra“ gali būti apibūdintos ne kaip semantinis vienetas, bet pagal semantinius vienetus. Kai kurie su rūšies klase susiję lietuvių kalbos reiškiniai (ir kitų kalbų, kaip pvz., s. gr. βα-βαλύζω „kalenti dantimis“) gali būti tiksliau paaiškinami tik tada, kai suponuojama ekspresyvumo klasė, kuriai priklauso šie vienetai: ± ekspresyvumas, ± intensyvumas, ± mažiškumas, ± iteratyvumas ir t. t. Verbalinėse leksemose, kurios gali būti interpretuojamos kaip ekspresyvinės, sudėtinės priesagos¹⁵ pasirinkimas yra pirminis, lyginant su ypatinga šios priesagos signifikatui (=turiniui) semantine verte. Iš to išeina, kad „ekspresyvinėse“ verbalinėse leksemose priesaginė morfema¹⁶ gali turėti semantinių ypatybių, kurios nebūdingos neekspresyvinėms leksemoms¹⁷. Pagal tai apibūdinami atskirų sufiksinių morfemų semantines ypatybes turime suponuoti geriau vieną vertę, negu dvi atskiras vertes ir interpretuoti šių morfemų ekspresyvinėse leksemose vertę kaip antrinę (tam tikros vertės yra pirminės neekspresyvinėse leksemose). Apskritai ekspresyvinės (–intensyvinės, –maži- binės) yra tos verbalinės leksemos, kurios suponuoja veiksmą, susijusį su garsu arba su tam tikrais judesiais (šiuo atžvilgiu ypač svarbu, kad toms leksemoms priklaus- so beveik visos onomatopėjos)¹⁸.

Toliau reikia aptarti kai kurių skirtingų priesagų turinį.

Priesaga *-yti* (*-o*, *-ė*). Šios priesagos reikšmė yra viena: +veiksmas (= – bū- sena) ir –inagentyvinė. Šitai galvojant nesunku suvokti veiksmožodžius *bandyti*, *matyti*, *manyti*, *mąstyti* ir kt. Jie su šia sufiksine morfema jungiasi dėl to, kad yra pseudoagentyviniai, t. y. priklauso grupei, esančiai tarp agentyvinių ir inagenty- vinių. *Laikyti* yra vienintelė išimtis: *laikyti* būsenos reikšmę būtų galima interpre- tuoti kaip antrinę, plg. DLKŽ pateiktą antrą reikšmę.

Ekspresyviniuose veiksmožodžiuose *daužyti*, *blaškyti*, *braidyti* priesagos *-yti* reikšmė gali išsiplėsti. Tada nebegalioja –inagentyvinė vertė¹⁹.

Priesaga *-yti* (*-ija*, *-ijo*). Ši priesaga turi dvi skirtingas reikšmes; vienos ar ki- tos reikšmės pasirinkimas dažnai priklauso nuo vardažodžio (nomen), iš kurio ga- lima padaryti deverbatyvą su šia priesaga. Pirmą reikšmę: –agentyvinė (dažnai inagentyvinė), –būsenos (dažnai ingresyvinė), +būsenos²⁰, plg., *akýti*, *šaknýti*;

¹⁵ Sudėtinė todėl, kad sudaryta iš pagrindinio elemento + kito elemento; lietuvių kalboje pag- rindinis elementas yra tematinis balsis (iš to išeina, kad *-ia-* gali būti interpretuojama kaip sudėti- nė arba eventualiai motyvuota priesaga).

¹⁶ Žr. toliau, kur nagrinėsiu atskiras priesagas.

¹⁷ Galima pasakyti, kad šiais atvejais plečiasi sufiksinių morfemos filtra.

¹⁸ Ši problema dar tyrinėtina.

¹⁹ Dėl to žr. aukščiau.

²⁰ +būsenos (statyvinė) reikšmė yra antrinė, nes ji suponuoja silpnesnę – būsenos (ingresy- vinė) reikšmę.

savaime aišku, kad priesaga *-yti*, turinti šią reikšmę, labai retai „prisijungia“ refleksyvinę dalelytę²¹. Antra reikšmė: agentyvinė (–būsenos), pvz., *dalýti, kriěnyti*.

Šią priesagą turi nemažai ekspresyvinių veiksmažodžių (nes ji yra antrinių veiksmažodžių priesaga), plg. *aĩbryti, blaškýti, oľbyti, prũnyti* (žem.). LKG II, 262 suponuojamas *b* ir *c* reikšmių skirtumas, man rodos, nėra pakankamai pamatuotas.

Priesaga *-ėti* (*-ėja, -ėjo*). Apie šios priesagos reikšmę galima pasakyti tą patį, ką ir apie priesagą *-yti* (*-ija, -ijo*). Tik reikia pažymėti, kad su šia priesaga dažniau padaromi veiksmažodžiai iš būdvardžių.

Priesaga *-ėti* (*-a, -ėjo*). Turi reikšmę –agentyvinę, –būsenos, +būsenos, plg. *kalbėti, mokėti*. Nemažai veiksmažodžių su šia priesaga gali būti ekspresyviniai, pvz., *bildėti, braškėti, burzdėti* ir kt.

Priesaga *-ėti* (*-i, -ėjo*). Turi (–agentyvinę), statyvinę (būsenos) reikšmę. „Tranzityvinės“ verbalinės leksemos, turinčios šią priesagą, kaip būsenos yra automatiškai –agentyvinės, apskritai pseudoagentyvinės, plg. *avėti, dėvėti, segėti*. Veiksmažodžių *linkėti, minėti, žavėti* –agentyvinė (būsenos) reikšmė yra pirminė, iš kurios gali atsirasti antrinė –būsenos reikšmė²². Kai kada verbalinė leksema, turinti priesagą *-ėti* (*-i, -ėjo*), šakojasi į dvi „leksines“ reikšmes, kurių antroji turi refleksyvinę dalelytę (plg. *stebėti/stebėtis, tikėti/tikėtis, žavėti/žavėtis*), labiau pabrėžiančią, kad būseną neišėina už veikėjo ribų. Reikia pastebėti, kad šiuo atveju refleksyvų: inrefleksyvų opozicija apskritai atlieka „stilistinę“ funkciją. Todėl lietuvių kalboje neretai yra reflexiva tantum veiksmažodžių su šia priesaga, pvz., *dingėtis, drovėtis, ilgėtis*²³. Nemažai veiksmažodžių su šia priesaga gali būti ekspresyviniai, pvz., *kerėti, merdėti, kakėti* (tarm.). Ekspresyviniuose veiksmažodžiuose minėtos priesagos reikšmė gali išsiplėsti, plg. *lydėti* (<*léisti*), *ravėti* (<*ráuti*), kurie iš tikrųjų turi labai silpną ekspresyvinę reikšmę. Retkarčiais pasitaiko „svyravimų“, kaip pvz., *gėlbėti* (*-ėja* (*-i, -sti*), *-ėjo*), dėl to čia priesaga turi išskirtinę (nedėsningą) reikšmę.

Priesaga *-en(ti)* daugiareikšmė, nes ji gali būti interpretuojama kaip priesagų *-ė(ti)*²⁴ ir *-in(ti)* variantas. Priesaga *-en(ti)* (šiuo atveju ypač reikšmingas semantinis jos gretinimas su *-ėti* (*-a*)) neretai vartojama ekspresyvinėse leksemose: *barbėnti, baubėnti, gagėnti, dudėnti* ir kt.

²¹ Čia derėtų priminti, kad refleksyvinė dalelytė normaliai funkcionuoja tik agentyvinių veiksmažodžių klasėje.

²² *Linkėti* reiškia, kad pats subjektas patiria tam tikrą būseną ir gali ją perduoti kitam subjektui. Antrinę reikšmę tipologiškai būtų galima pagrįsti kad ir italų kalbos pavyzdžiu: *mi auguro che...* ‘linkiu, kad...’, bet *ti auguro che...* ‘tau linkiu, kad...’ (čia nebėra būsenos).

²³ Panašus reiškiny pasitaiko Homero medialinėse perfekto formose, neturinčiose pasyvinės reikšmės, plg. *ἔσσωμαι* (A 173), *ἔφθται* (340).

²⁴ Priesaga *-enti* interpretuojama kaip sudėta iš priesagos *-ė*+formantas (išplėtėjas) *-nt-*.

Priesaga *-in(ti)* turi agentyvinę – būsenos (ingresyvinę) reikšmę. Kaip antrinę sudėtinę priesagą ją galima rasti ekspresyviniuose veiksmažodžiuose. Čia ta priesaga gali turėti – agentyvinę reikšmę: *pėstinti, šiřdinti*.

Priesaga *-oti (-ia, -e)* turi agentyvinę [išimtiniais atvejais – agentyvinę, plg. *delsti*] (-būsenos) reikšmę; neretai greta verbalinės lekšemos su sufiksu (*-ia, -e*) toje pačioje šaknyje egzistuoja atitinkamų inagentyvinių verbalinių lekšelių su infiksu *-n*²⁵ arba priesaga *-sta*, plg. *beřti/birti, kėlti/kilti*. Ši priesaga skiriasi nuo priesagų *-in(ti)* ir *-ė(ti)* (*-ėja, -ėjo*) tuo, kad yra pirminių veiksmažodžių priesaga, t. y. segama prie veiksmažodžių, kurie, kalbančiojo nuomone, nėra derivatai. Tačiau ji gali būti vartojama ekspresyviniuose veiksmažodžiuose, kurie yra *-mažybiniai, -iteratyviniai*, kaip ir priesagos *-in(ti), -ė(ti)* veiksmažodžiai²⁶; čia priesagos semantinė reikšmė gali būti platesnė.

Priesaga *-oti (-sta, -o) / -oti (-n²⁷, -o)* turi +inagentyvinę, +procesyvinę (ingresyvinę), +būsenos²⁸ reikšmę, plg. *silpti, alpti, sveikti*. Apskritai šios lekšemos neturi refleksyvinės dalelytės, nes jos jau yra inagentyvinės ir suponuoja, kad veiksmas (arba būseną) pasiekia veikėjo ribose. Retkarčiais pasitaikanti refleksyvinė dalelytė, kaip jau matėme, neatlieka jokios diatezės funkcijos.

Priesaga *-(i)uo(ti) [-(i)uoja, -(i)avo]*²⁹ turi dvi skirtingas reikšmes: 1) +agentyvinė, +procesyvinė reikšmės, plg. *afišuoti, amputuoti, agituoti*; 2) – agentyvinė, -būsenos (retkarčiais ingresyvinė arba egresyvinė), +būsenos, plg. *galiuoti, giedruoti, dainuoti, važiuoti*. Suprantama, kad šios priesagos lekšemos, turinčios inagentyvinę reikšmę, paprastai neturi refleksyvinės dalelytės. Minėta priesaga, kaip antrinė, labai dažnai vartojama ekspresyvinėse lekšemos, plg. *burbuliuoti, burkuoti, dūsuoti (< dūsti)*. Taip semantiškai apibrėžus šias priesagas, galima numatyti, kaip leksema, turinti tam tikras semantines ypatybes, gali būti morfologizuota; pvz., numatoma, kad agentyvinė procesyvinė leksema vargu galėtų turėti priesagą *-ė(ti), -i, -ėjo* ir pan.*

SUTRUMPINIMAI

Bendix E. H., 1966: Componential Analysis of General Vocabulary: the Semantic Structure of a Set of Verbs in English, Hindi, and Japanese. – The Hague: Mouton.

²⁵ Arba su pailgintu esamojo laiko šaknies balsiu, plg. *birti, byra, biro*.

²⁶ Priesagą *-ia* galima interpretuoti kaip motyvuotą, lyginant su priesaga *-a*.

²⁷ Arba pailgintas šaknies balsis.

²⁸ Kai progresyvinė reikšmė susilpnėja, atsiranda būsenos reikšmė.

²⁹ Ši priesaga dažna tarptautiniuose žodžiuose.

* Esu dėkingas Lietuvos TSR MA ir Vilniaus universitetui už globą. Dėkoju prof. V. Mažiuliui ir aspirantui B. Stundžiai, padėjusiems parengti šį straipsnį.

Binnick R., 1972: Die Beschaffenheit der 'Lexikoneinheit', in Stelzer S. (ed.), Probleme des 'Lexikons' in der Transformationsgrammatik. – Frankfurt am Main: Athenäum Verlag, pp. 20–28.

DLKŽ 1972: Dabartinės lietuvių kalbos žodynas. V.

Katz J. J., 1972: Semantic Theory. – New York: Harper Row.

LKG II 1971: Lietuvių kalbos gramatika. V.

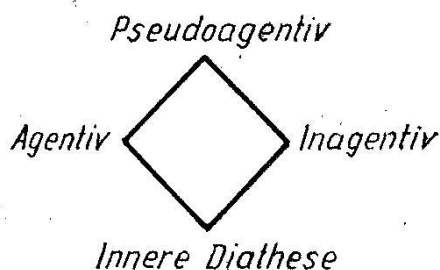
Michelini G., 1977: Diatesi e riflessivita in una teoria strutturale, in Studi italiani di linguistica teorica ed applicata anno VI, n. 1–2, pp. 25–41.

Steinitz R., 1973: Adverbialyntax (=Studia Grammatica X). Berlin.

ZUM PROBLEM DER DIATHESE IN EINIGEN VERBALFORMEN DES LITAUISCHEN

Zusammenfassung

Der Verfasser beschäftigt sich mit dem Problem der Diathese in einigen Verbalsuffixen der litauischen Sprache. Der folgende theoretische Ansatz wird angenommen:

SMULKMENA

XLI

Veiksmazodžių esamojo laiko *ia* (ide *io*) kamieno formos *bliáuja*, *griáuja*, *kráuja*, *máuja*, *pjáuja*, *ráuja*, *spjáuja*, *šáuja* dabar pasitaiko daugiausia tik pietinėje vakarų aukštaičių tarmės dalyje. Jos buvo gyvai vartojamos ir Prūsų lietuvių šnektose. Kitose tarmėse įsigalėjo variantai su *-n-*, taigi *bliáuņa*, *griáuņa*, *kráuņa*, *máuņa*, *pjáuņa*, *ráuņa*, *spjáuņa*, *šáuņa*. Rytų Lietuvoje pastarieji dabar yra, galima sakyti, vieninteliai. Tačiau jų įsigalėjimas nėra senas. XVII a. rytų aukštaičiai dar ištiesai vartojo senesniąsias formas su *-j-*. Tai aiškiai rodo K. Sirvydo raštai. Šias formas galima lengvai susekti iš K. Pakalkos sudarytos Sirvydo žodyno rodyklės¹, žr. *bliauti*, *pa-griauti*, *su-krauti*, *nu-*, *už-mauti*, *ažu-*, *į-*, *iš-*, *nu-*, *pa-pjauti*, *ap-*, *iš-rauti*, *iš-spjauti*, *iš-šauti*.

¹ Pirmasis lietuvių kalbos žodynas. V., 1979, p. 659–895.